ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 12ης Μαρτίου 1992 *

Στην υπόθεση T-84/91,

Mireille Meskens, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

ενάγοουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Capinos, jurisconsultum, και τον Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

εναγόμενο,

που έχει ως αντικείμενο την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που προβάλλει η προσφέυγουσα,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο τμήματος, D. Barrington και H. Kirschner, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

1 Με αίτηση που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Φεβρουαρίου 1992, η Union Syndicale-Bruxelles, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον Gérard Collin, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener, ζήτησε να παρέμβει στην υπόθεση T-84/91 υπέρ της ενάγουσας.

2 Η αίτηση παρεμβάσεως κατατέθηκε σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και υποβλήθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού.

3 Στην αίτησή της παρεμβάσεως η Union Syndicale προβάλλει ότι τα μέλη της, υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της έδωσαν γενική εντολή να υπερασπίσει, με όλα τα νόμιμα μέσα, τα επαγγελματικά τους συμφέροντα τόσο από οικονομικής όσο και από ηθικής απόψεως, όταν τα συμφέροντα αυτά είναι κοινά. Εκτιμά ότι οι λόγοι που προβάλλει η ενάγουσα υπέρ της αγωγής της προκαλούν ζητήματα αρχής σχετικά με την οργάνωση της ευρωπαϊκής δημοσίας υπηρεσίας, κατά το μέτρο που η αγωγή ζητεί να διαπιστωθεί ότι ένα θεσμικό όργανο παρέλειψε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του μη λαμβάνοντας αυτεπαγγέλτως, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ, τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση μιας αποφάσεως.

4 Η αίτηση παρεμβάσεως επιδόθηκε στους διαδίκους σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

5 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Φεβρουαρίου 1992 η ενάγουσα δήλωσε ότι δεν έχει καμιά παρατήρηση να διατυπώσει κατά της αιτήσεως παρεμβάσεως.

6 Στις παρατηρήσεις που κατέθεσε στις 27 Φεβρουαρίου 1992 το εναγόμενο διατύπωσε επιφυλάξεις για την παρέμβαση. Προέβαλε ότι δεν έχει κατ' αρχήν αντίρρηση για την παρέμβαση, αλλά ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση η παρεμβαίνουσα δεν δικαιολογεί το έννομο συμφέρον της. Η εναγομένη είναι της γνώμης ότι η παρούσα υπόθεση δεν γεννά ζητήματα αρχής σχετικά με την οργάνωση της ευρωπαϊκής δημοσίας υπηρεσίας. Κατ' αυτήν, δεν πρόκειται εν προκειμένω για ζήτημα εκτελέσεως αποφάσεως, αλλά μάλλον για προσπάθεια, από μέρους της εναγομένης, να της επιτραπεί να μετάσχει στο διαγωνισμό Β/164, δηλαδή να επιτύχει το σκοπό που επιδίωξε ήδη με την πρώτη της προσφυγή (υπόθεση Τ-56/89), ενώ το Πρωτοδικείο σαφώς δεν έδωσε συνέχεια, στην απόφαση που εξέδωσε επί της υποθέσεως αυτής, σε πανομοιότυπο αίτημά της.

7 Σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος έφερε την αίτηση παρεμβάσεως ενώπιον του τμήματος.

8 Δυνάμει του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, δικαίωμα παρεμβάσεως στις διαφορές που υποβάλλονται στο Πρωτοδικείο έχει κάθε πρόσωπο που έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς.

9 Πρέπει να υπομνηστεί σχετικά ότι στις συνδικαλιστικές οργανώσεις παρέχεται ευρέως το δικαίωμα παρεμβάσεως σε υπαλληλικές υποθέσεις, όταν η λύση της διαφοράς μπορεί να επηρεάσει συλλογικό συμφέρον (βλ. παραδείγματος χάρη την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1975, 72/74, Union Syndicale κατά Συμβουλίου, Rec. 1975, σ. 401, 410· Διατάξεις του Δικαστηρίου της 8ης Δεκεμβρίου 1983, 3/83, Abrias κ. λπ. κατά Επιτροπής· της 21ης Μαρτίου 1986, 233/85· της 10ης Φεβρουαρίου 1988, 194/87, Union Syndicale κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, και της 13ης Δεκεμβρίου 1988, 148/88, Albani κ. λπ. κατά Επιτροπής· Διατάξεις του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1989, Τ-48/89, Beltrante κ. λπ. κατά Συμβουλίου· της 13ης Φεβρουαρίου 1990, Τ-121/89, N. M. S. κατά Επιτροπής, και της 28ης Ιανουαρίου 1991, Τ-42/90, Bertelli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-181).

10 Στην παρούσα αγωγή γεννάται το ζήτημα αν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έλαβε έναντι της ενάγουσας τα μέτρα που συνεπαγόταν η εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 8ης Νοεμβρίου 1990, Τ-56/89, Bataille κ. λπ. κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1990, σ. II-597), ακυρώνοντας απόφαση της αμόδιας για τους διορισμούς αρχής που απέκλεισε την ενάγουσα και άλλους υποψηφίους από τη συμμετοχή τους σ' ένα διαγωνισμό. Αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζει το εναγόμενο, το ζήτημα που αφορά η παρούσα διαφορά δεν επιλύθηκε εν προκειμένω με την εν λόγω απόφαση του Πρωτοδικείου.

11 Είναι αληθές ότι τα αίτηματα των προσφευγόντων στην υπόθεση Τ-56/89 είχαν ως εξής:

« — να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου περί απορρίψεως των αιτήσεων συμμετοχής των προσφευγόντων στον εσωτερικό διαγωνισμό Β/164 και να τους επιτρέψει να συμμετάσχουν στον εν λόγω διαγωνισμό, επικουρικώς δε να ακυρώσει τις αποφάσεις του Γενικού Γραμματέα περί απορρίψεως των ενστάσεων των προσφευγόντων ».

12 Το αίτημα των προσφευγόντων να τους επιτραπεί να μετάσχουν στο διαγωνισμό και το αίτημά τους περί ακυρώσεως των αποφάσεων που απέρριψαν τις ενστάσεις τους, τα οποία αμφότερα συνόδευαν το κύριο αίτημα που είχε ως αντικείμενο την ακύρωση της απορρίψεως των υποψηφιοτήτων τους, θεωρήθηκαν από το Πρωτοδικείο ότι ήταν τόσο στενά συνδεδεμένα με το κύριο ακυρωτικό αίτημα ώστε συγχωνεύθηκαν σ' αυτό και δεν είχαν κανένα αυτοτελές περιεχόμενο σε σχέση με το τελευταίο αυτό αίτημα. Το αίτημα των προσφευγόντων να τους επιτραπεί να μετάσχουν στο διαγωνισμό Β/164 αποτελούσε, στην πραγματικότητα, την έκφραση της γνώμης των προσφευγόντων επί των συνεπειών της ακυρώσεως της απορρίψεως των υποψηφιοτήτων τους. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν συνέτρεχε λόγος να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του αιτήματος αυτού.

13 Πρέπει να προστεθεί ότι πρόμοιο αίτημα, κι αν υποτεθεί ότι είχε αυτοτελή χαρακτήρα σε σχέση με το ακυρωτικό αίτημα, θα ήταν απαράδεκτο σε κάθε περίπτωση. Πράγματι, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να απευθύνει διαταγές σε κοινοτικό όργανο χωρίς να σφετεριστεί προνομίες της διοικητικής αρχής. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το

γεγονός ότι το Πρωτοδικείο δεν απέρριψε ρητώς ως απαράδεκτο το κεφάλαιο των αιτημάτων που αναφερόταν στη συμμετοχή των προσφευγόντων στο διαγωνισμό ουδόλως υποδηλώνει ότι το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε επί της εκτάσεως της υποχρεώσεως που υπέχει το Κοινοβούλιο δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης.

14 Επομένως διαπιστώνεται ότι το ζήτημα που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς των διαδίκων είναι γενικής σημασίας. Πράγματι, το ζήτημα ποια είναι τα καθήκοντα ενός κοινοτικού οργάνου μετά την ακύρωση αποφάσεως που αποκλείει ορισμένους υπαλλήλους της από τη συμμετοχή τους σε διαγωνισμό άπτεται των συλλογικών συμφερόντων, η υπεράσπιση των οποίων υπάγεται στην καταστατική αποστολή της αιτούσας την παρέμβαση. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η αίτηση παρεμβάσεως της Union Syndicale πρέπει να γίνει δεκτή.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Επιτρέπει στην Union Syndicale των Βρυξελλών να παρέμβει στην υπόθεση T-84/91, υπέρ της ενάγουσας.

2) Θα οριστεί προθεσμία για την παρεμβαίνουσα προκειμένου να εκθέσει εγγράφως τους λόγους προς υποστήριξη των αιτημάτων της.

3) Αντίγραφο όλων των στοιχείων της διαδικασίας θα επιδοθεί, επιμελεία του Γραμματέα, στην παρεμβαίνουσα.

4) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 12 Μαρτίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts